

Arrest

nr. 288 086 van 26 april 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 december 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt onontvankelijk verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 maart 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 oktober 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag werd op 9 december 2022 onontvankelijk verklaard.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.10.2021 werd ingediend en op data van 04.12.2021, 21.04.2022, 30.05.2022 en 01.10.2022 werd geactualiseerd door:

*A., S. (...) (R.R. xxxx)
Geboren te Ondo State op (...)
Ook gekend als geboren op (...)
Nationaliteit: Nigeria
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 13.01.2022 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Niettegenstaande zijn asielprocedure reeds op 13.01.2022 negatief werd afgesloten, werd zijn attest van immatriculatie tot 23.12.2022 verlengd. Betrokkene diende echter te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfsdocument is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een asielprocedure nog in behandeling kan zijn. Betrokkene was er bovendien van op de hoogte dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn asielaanvraag op 13.01.2022 aangezien betrokkene op deze zitting vertegenwoordigd was door advocaat M. K. (...), die loco verscheen voor Meester D. G. (...). Bovendien heeft de raadsman van betrokkene zowel op 01.06.2022 als op 13.09.2022 inzage gehad in het administratief dossier van betrokkene waardoor hij dus wel degelijk op de hoogte gebracht werd van deze negatieve beslissing van de RVV inzake de asielprocedure. De periode van 13.01.2022 tot 23.12.2022 maakt dan ook geen deel uit van de asielprocedure die negatief werd afgesloten op 13.01.2022 door de RVV. De duur van de procedure – namelijk één jaar en vijf maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich in huidige aanvraag 9bis op zijn asielrelaas waarbij hij de beslissing van het CGVS zou betwisten. Echter, we merken we op dat de negatieve beslissing van het CGVS op 13.01.2022 werd bevestigd door de RVV. Het indienen van huidige aanvraag 9bis kan geen soort ‘hoger beroep’ vormen tegen de afwijzing van zijn asielaanvraag nadat betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

Betrokkene beroept zich op de bescherming geboden door artikel 8 EVRM. Hij wijst erop dat hij hier een belangrijk sociaal welzijn, een sociaal leven tot stand gebracht heeft in het kader van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. In Nigeria daarentegen beschikt betrokkene over een ruim familiaal netwerk, bestaande uit zijn twee minderjarige kinderen, zijn moeder, zijn drie broers en twee zussen (zo blijkt uit de afgelegde verklaringen bij de asielinstanties). De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden één getuigenverklaring voorlegt en acht foto's. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaring dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Nigeria uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij door een terugkeer zijn leven dat hij reeds langdurig in België heeft opgebouwd zal moeten achterlaten, zowel op sociaal als op economisch vlak. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert echter niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Het feit dat betrokkene hier tewerkgesteld zou zijn, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 13.01.2022 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij werkbereid zou zijn, dat hij sinds 2020 in België zou verblijven, dat hij tevens werkzaam zou zijn, dat hij hierdoor geïntegreerd zou zijn in de samenleving waartoe hij ondertussen behoort, dat er sprake zou zijn van een langdurig verblijf, dat hij een heel integratieparcours afgelegd zou hebben, dat hij de intentie zou hebben om conform de Belgische waarden en normen, verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven waarvan hij de facto reeds deel zou uitmaken, dat hij één getuigenverklaring voorlegt evenals zijn MOBIB kaart, zijn basic fit kaart, zijn lijn abonnement, enkele bewijzen van validaties van zijn NMBS-abonnement, een aanwijzing als deelgenoot dd. 16.02.2021, een attest van aansluiting bij Liantis, zijn vaccinatiecertificaat en een werkbeloofte) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren

tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 6, 28, en 29 van het Kinderrechtenverdrag (hierna: het IVRK), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- *wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- *wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de verzoekende partij expliciet gewezen op zijn persoonlijke situatie om aan te halen dat er buitengewone omstandigheden zijn die de aanvraag via de burgemeester van zijn verblijfplaats rechtvaardigt.

Verzoeker wees erop dat hij de nationaliteit van Nigeria bezit. Hij werd geboren op 26 juni 1984 te Ondo State. Verzoeker behoort tot de Yoruba-etnie en is christen. Verzoeker diende Nigeria evenwel te verlaten in februari 2017. Hij reisde via verschillende landen naar Europa toe. Verzoeker kwam naar België toe op 28 juni 2020 en verblijft hier sindsdien.

Verzoeker verliet zijn land van herkomst (Nigeria) derhalve meer dan drie jaar eerder, alvorens hij toekwam in België op 28 juni 2020.

De verzoekende partij moet vaststellen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing onder meer oordeelt als volgt: “Betrokkene beroept zich op het feit dat hij door een terugkeer zijn leven dat hij reeds langdurig in België heeft opgebouwd zal moeten achterlaten, zowel op sociaal als op economisch vlak. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert echter niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019)”.

De gemachtigde miskent in deze beoordeling de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, zoals hij dit heeft toegelicht in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Nergens komt immers de verstreken tijdsperiode ter sprake sinds zijn vertrek uit Nigeria in de maand februari 2017, waardoor zijn banden met dit land stelselmatig zijn teloor gegaan. Het (definitief) vertrek uit Nigeria vond immers plaats ruim alvorens hij toekwam in België. Verzoeker vertrok immers meer dan drie jaar eerder uit Nigeria, alvorens hij toekwam in België.

Ook in de overige motieven in de bestreden beslissing, zoals inzake de beoordeling rond de toepassing van artikel 8 EVRM, komt de lange periode van verzoeker sinds zijn vertrek uit Nigeria nergens ter sprake. De gemachtigde heeft enkel oog voor de opgebouwde binding met België, niet voor de verstreken tijdsperiode sinds zijn vertrek uit Nigeria. Dat er in de bestreden beslissing wordt gewezen op de familie die hij heeft in Nigeria, doet hieraan geen afbreuk. Het gaat immers over de verstreken tijdsperiode sinds zijn vertrek uit Nigeria.

Dat verzoeker sinds februari 2017 vertrokken is uit Nigeria, werd door verzoeker uitdrukkelijk aangehaald als een “buitengewone omstandigheid”. Het komt derhalve aan de gemachtigde toe om dit element dan ook zorgvuldig en redelijk te beoordelen in de bestreden beslissing, hetgeen niet het geval is.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. Verzoeker is gedurende de behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming in het bezit geweest van een tijdelijk verblijfsrecht. Hij verkreeg vervolgens een attest van immatriculatie. Dit attest werd verlengd door het bevoegde bestuur tot 23 december 2022.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verlenging van het attest van immatriculatie, met name “de periode van 13.01.2022 tot 23.12.2022” geen deel zou uitmaken van de asielprocedure die negatief werd afgesloten.

De gemachtigde overweegt dit element - de langdurige periode dat verzoeker in het bezit is geweest van een attest van immatriculatie waardoor hij o.a. kon werken - evenwel enkel in de mate waarin de duur van de procedure tot internationale bescherming, al dan niet, als “onredelijk” moet worden beschouwd.

Door de gemachtigde wordt dit element niet betrokken in de beoordeling van het (langdurig) verblijf van verzoeker in België. Verzoeker werd immers in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, met een duurtijd tot 23 december 2022. Gedurende deze periode was verzoeker werkzaam en verbleef hij in België. Derhalve diende deze periode (tot 23 december 2022) weldegelijk te worden beoordeeld door de gemachtigde, aangezien het langdurig verblijf in België en de binding die hij sindsdien heeft opgebouwd

door verzoeker werd opgeworpen als “buitengewone omstandigheid” in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De verlenging van het attest van immatriculatie is niet toerekenbaar aan verzoeker, zoals de gemachtigde lijkt te suggereren in de bestreden beslissing. Verzoeker mocht immers vertrouwen op de verlenging van zijn attest van immatriculatie, uitgaande van de bevoegde overheid. Dat verzoeker diende te weten dat de verlenging ongefundeerd was, doet hieraan geen afbreuk. Het is immers in eerste instantie aan de bevoegde overheid om, indien men een verlenging overweegt, na te gaan of deze verlenging kan worden toegekend.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. De verzoekende partij merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat de verzoekende partij slechts voor een “tijdelijke” of “korte” periode moet verblijven in Nigeria, in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat “tijdelijk” of een “korte” periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium “tijdelijk” en een “korte” periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Nigeria om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als “tijdelijk” of “kort”, zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder “tijdelijk” of “kort” verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoekers in deze niet-omschreven periode, “tijdelijk” of “kort”, in de mogelijkheid zouden zijn om in Nigeria te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er meer dan 13 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (09.12.2022) en het moment van het indienen van de aanvraag (27.10.2021), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de “buitengewone omstandigheden” niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert de schending van verschillende bepalingen van het IVRK aan, maar maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Dergelijke uitzondering dient strikt geïnterpreteerd te worden.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verwerende partij concludeert in de bestreden beslissing dat *“De aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*. Uit voorgaande bespreking en uit vaste rechtspraak van de Raad is al gebleken dat het moet gaan om omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De verzoekende partij stelt dat zij haar land van herkomst (Nigeria) meer dan drie jaar voor haar komst naar België op 28 juni 2020 verliet. De gemachtigde miskent dit volgens de verzoekende partij. Nergens komt immers de verstreken tijdsperiode ter sprake sinds haar vertrek uit Nigeria in de maand februari 2017, waardoor volgens de verzoekende partij haar banden met dit land stelselmatig zijn teloor gegaan. Het (definitief) vertrek uit Nigeria vond immers plaats ruim alvorens zij toekwam in België. De gemachtigde heeft volgens de verzoekende partij enkel oog voor de opgebouwde binding met België, en niet voor de verstreken tijdsperiode sinds haar vertrek uit Nigeria.

De bestreden beslissing bevat inderdaad geen expliciete motieven met betrekking tot de specifieke periode die verstreken is sinds haar vertrek uit Nigeria, maar zij bevat wel motieven die betrekking hebben op de banden die zij volgens de verwerende partij nog zou hebben met haar land van herkomst:

“We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. In Nigeria daarentegen beschikt betrokkene over een ruim familiaal netwerk, bestaande uit zijn twee minderjarige kinderen, zijn moeder, zijn drie broers en twee zussen (zo blijkt uit de afgelegde verklaringen bij de asiinstanties).” en de verwerende partij motiveert verder bovendien ook dat de bestreden beslissing *“enkel tot gevolg heeft dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.”*

De verzoekende partij betwist deze motieven helemaal niet en deze blijven dan ook overeind. De loutere bewering van de verzoekende partij dat haar banden met het land van herkomst stelselmatig zijn teloor gegaan maakt zij bovendien op geen enkele concrete wijze aannemelijk. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat voormelde motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn.

Wat betreft het langdurige verblijf in België en artikel 8 van het EVRM motiveert de verwerende partij als volgt in de bestreden beslissing:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 13.01.2022 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Niettegenstaande zijn asielprocedure reeds op 13.01.2022 negatief werd afgesloten, werd zijn attest van immatriculatie tot 23.12.2022 verlengd. Betrokkene diende echter te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfsdocument is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een asielprocedure nog in behandeling kan zijn. Betrokkene was er bovendien van op de hoogte dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn asielaanvraag op 13.01.2022 aangezien betrokkene op deze zitting vertegenwoordigd was door advocaat M. K. (...), die loco verscheen voor Meester D. G. (...). Bovendien heeft de raadsman van betrokkene zowel op 01.06.2022 als op 13.09.2022 inzage gehad in het administratief dossier van betrokkene waardoor hij dus wel degelijk op de hoogte gebracht werd van deze negatieve beslissing van de RVV inzake de asielprocedure. De periode van 13.01.2022 tot 23.12.2022 maakt dan ook geen deel uit van de asielprocedure die negatief werd afgesloten op 13.01.2022 door de RVV. De duur van de procedure – namelijk één jaar en vijf maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op de bescherming geboden door artikel 8 EVRM. Hij wijst erop dat hij hier een belangrijk sociaal welzijn, een sociaal leven tot stand gebracht heeft in het kader van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk

te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. In Nigeria daarentegen beschikt betrokkene over een ruim familiaal netwerk, bestaande uit zijn twee minderjarige kinderen, zijn moeder, zijn drie broers en twee zussen (zo blijkt uit de afgelegde verklaringen bij de asielinstanties). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden één getuigenverklaring voorlegt en acht foto's. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaring dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Nigeria uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij door een terugkeer zijn leven dat hij reeds langdurig in België heeft opgebouwd zal moeten achterlaten, zowel op sociaal als op economisch vlak. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert echter niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019)."

Het betoog van de verzoekende partij over het attest van immatriculatie in haar enig middel doet aan voormelde motieven niets af.

Vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Er moet vervolgens worden nagegaan of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, met name omdat de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen.

De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande is niet voldoende om een schending van privéleven aan te nemen. De verzoekende partij toont met haar betoog en bijgebrachte stukken niet aan dat er sprake is van dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden. De Raad wijst er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, oordeelde dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Wanneer een verdragsstaat de aanwezigheid van een vreemdeling op haar grondgebied gedooft wat het mogelijk maakt om een beslissing op een verblijfsaanvraag of de beslissing inzake een beroep tegen een weigeringsbeslissing of de beslissing op een nieuwe verblijfsaanvraag af te wachten, stelt de verdragsstaat de vreemdeling in staat om deel te nemen aan het maatschappelijk leven in het gastland, om relaties aan te knopen en om een familieleven te scheppen. Hieruit volgt echter niet automatisch dat artikel 8 van het EVRM de overheden van het gastland de verplichting oplegt om de verzoekende partij toe te staan zich te vestigen in het gastland.

Bovendien hebben staten het recht om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming zou zijn met de rechtspraak van het EHRM en toont aldus niet aan dat de beslissing op dit punt kennelijk onredelijk zou zijn of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verder betwist de verzoekende partij de motieven die betrekking hebben op artikel 8 van het EVRM helemaal niet en zij blijven dan ook overeind.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden in haar enig middel heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing dus wel degelijk de elementen van lang verblijf en de afwezigheid uit Nigeria op een niet kennelijk onredelijke wijze beoordeeld. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van lang verblijf en de integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het motief van de bestreden beslissing dat deze elementen de gegrondheid van de aanvraag betreffen blijft dus eveneens overeind.

De verzoekende partij voert verder aan dat de verwerende partij niet specificeert wat zij bedoelt met ‘tijdelijke’ of ‘korte’ periode. Uit de inhoud van de bestreden beslissing en in de context van de buitengewone omstandigheden is het echter duidelijk dat de verwerende partij hiermee de periode bedoelt die nodig is om een aanvraag vanuit het buitenland in te dienen en een antwoord op deze aanvraag te krijgen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de verwerende partij om deze periode niet verder te specificeren.

Voor zover de verzoekende partij met haar argument dat meer dan 13 maanden verstreken zijn tussen de aanvraag en het antwoord van de verwerende partij, en zij eventueel de schending van de redelijke termijn aanvoert (wat zij niet expliciet doet), stelt de Raad vast dat een periode van 13 maanden niet als onredelijk lang voorkomt. Bovendien toont zij niet aan welk nadeel dit haar bezorgd heeft, zodat zij geen enkel belang heeft bij het eventueel aanvoeren van een schending van de redelijke termijn. De verzoekende partij maakt het tegendeel alvast niet aannemelijk en beperkt zich enkel tot de louter bewering dat zij van mening is dat er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU